

Langleri

2. blað. Laugardaginn 31. mars

1900.

„Hver ráð em leindindis manni
heppilegur til þess að yfir lunga afengis-
nautnar freistinguna?“

Þetta höfnufudarspurnarmál er allþýð-
ingur mistíð í þann og verur, enda er un-
gvið að svara þó, sérstaklega vegna þess,
að þau ráð sem til þess eru hljóða að vera un-
gvið, þó sith hlýður á heitka hverjum,
en þó er eigi ómögulegt að ef þau eru sem
flest dregin fram, að þá verði einhver sem
yrdur fleirum að en einu að minna leyfi
þann eigin ley. Og það var tilgangur höfnufud-
anna að þá þá er regluþess höfnu til þess að
stýra frá þó, hver ráð þeim heftu dregat leyfi
í þó efni, að þau til lítt þeim og stýrta,
þó það er vitandi, að þeir sem um lengi á
þessum tíma hafa neith afengis, hljóða að eiga
í allmiltu stíði við freistinguna, einkum þó
þó að þeir hafa gengid í leindindid, enda hefir
margur fallid fyrir henni og er það badi þess og
ómundlaft að leggja það neinum til lasta
að þann hefir ekki getat ódætið, sérstaklega
þegar þann hefir eiginlega átt við þannan
reipi að draga og eigna vilja og áttleikni á
lata rátt lítt. — Það er mi áttvikat lang-
áttleikasta og unglauasta ráttid, að setja
sér í freistingu stundinni ljóð og alvarlega

fyrir sjónir leindindis heit sitt og hugleiddversu
áttleik þá er að stjórna gefid löford, hvort
sem nokkur veit það að ekki og eiga svo von
á þó að sannvirkun seji manni mat fullum
kelli eitthvot svipað þessu: „þú ert svikari
ómund þétt, getur ekki heitid gáttur dregur,
ert ekki fríverndugur matur y vernd þéttur
alls eigi til þó þá er regluþess þess þess þess
til þess og þó þess mi sleppir hjá þess og getur
fallid verndat þess fyrir þess þá veit þó gútt
hvort þú hefir getu. Sá gútt, sem þú þó sagdist
þú á þess þess vernd heitid, sá gútt, sem þú
veit að eigi breydist þess í neyðinni og sem þú
áttallar í háttannum. Það er lítt að svikja
sjálfan sig og það er einnig lítt að svikja þá og
lata er vilja manni vel og þess er að reyna
að hjálpa manni með allum mögulegum ráttum,
en vernd er þó af allu að svikja gútt, og þó
hefir þú mi gútt all þetta áttis fyrir einu
brennivins söga.“ Þessi áttleik er áttleik
lítt mundi þess nokkur hvort af vörum há-
ungum og gútt að vernda að leggja undir
henni, en eigi virtist vera latta að vera neyð-
er til að bera þann á sér svo lengi sem mat er
man til sín, sofa frá henni á hvollid og vakna
til hennar á morgunna, og þó þó það áttleik
lega fyrir áttleik stóðleindingar þess
sem og vona að flest lítt vildu vera lussir við
og mundi vernda lussir við ef þess áttis gútt

er tíma til at hugsa eitthvert einku því er og
mí hefi bent á, áður en þeir seiga á flóð-
inni. Eg er sammfordur um að ástríðan minni-
ati og sigurinn verði ástundumari.

Þessi breiðki er ótrúandi reglufróðir!

Eg vil leggja mér at minna þig á söguþros eith,
sem er í þjóðsögnum okkar og er það þannig:

Það var einu sinni maður sem átti konu, en
þá var þunguð af hans völdum; hann hafði
fullan grunn um at hún hefði í huggju at vera
íh lífs afkvæmi þeirra. Þá er það fæddist og leit-
ast út við at þá hana til at sleppa því á forni, en
það kom þynir eptar; þá heyrdu hún at þótti
at lifja hana at gjöra það þó þynir sín out, þegar
at því komi, at hofu í lótuþing í augu barnsins
og lesa þrisvar „fátir vorir“ áður en hún þynir
því barninu, lofandi hún þessu og epti leka; en
það var til þess, at hún var at gefa sér tíma til
at lesa og í huga „fátir vorir“ yvirdu sakleys-
ingjann þynir sér og sem taktu þó misti hún
hún hún djöfullega hjark sem til þess þungu
at geta þynirfarir eigin afkvæmi sínu.

„Far þú og gjör hit sama.“ Hovfdu í skilningi
á flóðkenni áður en þú seigur á kenni og hafdu
yfir, þó eptar sé nema einu sinni eitthvert
erindi úr reglu söngnum okkar þynir;
hugleiddu hvat það þynir í raun og veru
at vera „fátir á motal vor“ og hvort þú vilst
saka at þér at seika hans „fullu“.

Hugleiddu hvort þú vilst láta ljúga frá þér
„heilser og fríð“; hvort þú vilst at þat vandi þar
sem þú stendur, at hún heilaga reglu vébónd-
in eltni þynir þrekkepi þith og stöf þululepi

Gördu þetta, þú þarft eptar at vera nema
augnabliki til þess, en það mun draga

og þú munst þú óvita á því sem er í flóðkenni
og þinn þig fullstígluvar til at leika þú ordi
sem ventur og hefir verid sigur og altr. Fréttadra
manna: „Vik þú mér undskoti!“ og þó munst

þinn þann fríð í hjarda þinn, sem kinnuvarin
hvortu getur gefid né frákær leikid: fríðinn at
gret og sjálfan þig.

Málshéjandi Eyrarrosarinnar.

Stagnafudinn þafa annaðhvort komid sér samman um
þat, at láta epta þetta mál í skilningi sínu, at
þó þafa af til viljunnar síni valid það hvort í sínu lagi, en
þess at vita hvort af amari. Hafi þess komid sér samman
um þetta, er það til þess, eins og þegar leik þess
en þessu til at halda lúskvæðjum at leik þess yfir
einku þessu meglingsi at samleypingja, og virtu
flóðkenni úr ordid það óþarft og at vera í leik-
fullan leikinn. Eins virtu mér þetta, því mí
hefir málshéjandi Eyrarrosarinnar gíort eptar leika
þess þynir síni skodun og regnu á þessu máli;
og á því ordum at hún lei þessu meglingsi
þat, sem gesur verid þessu máli til skilning, sem
þat er meira í ríðgjort hans sem ég get fallist
á, at þessu leikinn við minar skotamir. En ég
vil, þrátt þynir þetta gjöra til sam til, at þara
um það nokkrunu at þessu. Eg veid, eins og málsh.
Eyrarrosarinnar, at fallast á þat, at þat sé gandr-
leik þynir þann sem gjort Good Templar, at þara
sér einku þessu þessu skotum á málinu og halda
kenni í yftrustu lagi. Þíð vitum öll, at málsh. þell. er
at meiru at minnu leypit veitir þynir og kottid við
at falla þynir þessu lúskvæðjum; þat og vitu leik þessu
um at í heild síni í þell. meglingsi og óþynir-
leikna þessu máli, manum sem standa þynir utan
vébónd þess af því at þess annaðhvort eptar þafa

12. H. Gangleri 21. Mars 1900

frægt sér til að sakast. Áhald þín dinnu er algjört
 hindindí. Á hendur, á þu ekki verid svo vandur að vint-
 nign sinni á vilja halda þann áns og góðum mómmum
 samdi; þat er þessir manni sem reyna á allar lemdir
 til að gjöra fél. allt þat lag og tjón, sem þeir frækt geta
 og þessari jafnvel einstak með þvi að gjöra haldvortu
 mómmum sem í fél. eru, á drekka vni hjá sér; en svo háðu
 fullir og til gjarnir sem þeir eru gagnverð fél. þá eru þeir
 þeir þó ein þá áforðkammatti gegn ein stóttum meðlimum
 þess, og laka illtúna sína lítra á fél. þegar þeir finna áverk
 þat í þari einstaklinganna, sem geti gefid þeim nægilegt
 ástotu til að komast fram hefid sinni á þeim, unda háfa
 þeir áverk til eðka umind heldur þvort á móti gjör þeim
 mikil gott. Þat vdi þvi nista glæðis þvi þessu kunn-
 ána, að geta veitt sem flesta úr vorum höf í hina mang-
 foldu ófundar og illgirnir-botvörjan sína, þvi þá
 getur áverk gott glæð; hugunar, hátturinn er svo
 gjör spiltur og óþóm þessum af stóttari vidleitni vid at
 hefna sín á saklausum mómmum sem þeir þvortu sér
 at eitthvort geti gjört hlífess á þann góðu til leitar og
 þannig hefna þin heifdar fullu áforð þessu, spiltur
 af stóttari vidleitni vid at undir aka lítilmagnann
 og alla þá er ámarkvort ekki geta á þu kunnar á dauða
 eftir þessu þessum, svo at þeim líki. En hátt er þetta
 undra verk; les þessu eftur ekki áður vni vort.

Þat var og er naste þri samna manna um þann dag
 í dag, at "sá gamli" lefði áneignu of þvi at góðri manni
 þvortu og reiknandi þessu áforð þessu móti
 þvortu á manna lögun sér til inn þessu. Þvortu þat
 vni ekki vera nokkurt líkt á þvortu með þvortu karlin-
 num og þess kunnþannu þeim, er óþvortu, sem ekki
 höf áneignu af þeim áður en þvi sem ilt er. Þeir
 hljóta at eiga eitthvort þvortu ^{hverir} þannu vid ánnu og
 mér eignist þessu áforð, með þeim, höft-
 siggjumum, unda ekki áforð of þvi þá at vni samna

síðar meir, vni vni. Þat er þessum kóttum, sem ég
 vil ekki, get ekki og vni ekki getast með þvi at drekka.
 Ég vil ekki glæða þá með þvi. Lefti mér nokkurn tíma.
 Þvortu komid at þvortu þin dindit og vni at þvortu þvortu at
 laka fræðingnum yfir þvortu mí, held ég áfalandi at
 ég lefði þvortu þvortu vni þvortu áforð og átti
 vni vni þvortu at fara at stóttum stóttum þvortu
 með þvi at drekka, vitandi þat, at ég geti mér, þvortu
 og stóttum, en þvortu með þvi alla þá er vni þvortu
 mí, sem áforðu mí, og lefði sett vor sína til vni
 sem vniar síns og vandast manni gagn vni sér og
 og áforðu góðum mómmum. Vitandi þat, at ég, með þvi
 at drekka - þó ekki vni nenna vni sinni - geti þvortu-
 manni vni dalditid haldar og haldar þvortu af áneign-
 umi yfir þvi, at vni vni og þó þvortu at "þvortu" áforð,
 og eftur vni, og áforð ekki metan og þvortu þessu góða
 og góðu fél. til gjöra þeim þá áneignu at drekka, heldu
 leitar vni af þvortu magni at vni sem allra þvortu
 og þvortu hindindis manni og reyna til at þvortu til
 þess at gjöra stóttu til sama. Ég lefði áforð ekki vni
 þvi, at þvortu, sem hindid þvortu, munu þvortu of þvi,
 en þat munu líklega ekki glæða þá of þat er áforð þat
 sem ég vil ekki gjöra, ekki glæða þá með þvi at gjöra þvortu,
 vni sjálfu mí og vni mína sem vilja mér allt þat
 þvortu og þvortu þvortu mína og áforð til þess at gjöra sér
 og áforðu líkt sem áforðlegast og gagnlegast metan
 vid lifum. Þvortu fél. manni. Þvortu og þvortu þannig,
 þvortu þá munu þat geta yfir þvortu fræðingnum til
 þess at drekka, áforð og á þvortu hald sem þvortu vni
 í þvortu þvortu.

Þvortu lefði þvortu þvortu.

Þvortu Levi.

Þvortu lefði: dinditid máli þvortu og er þvortu
 af þvortu áforðu: þvortu. Ég áforðu þvortu

þat voru þeir "Súla" sta. "Klusteri", eptir at Regl. Good. Þeyr
 er a flutnist hringat. Hæ forþjóðum áttu túrlandar
 var upphaflega meint með ortum: keilast, afgrub
 svoti, svo flutnist nafnið yfir í hús þat, er byggð var
 í þessu svoti og ættu helgat var ymsum gutum þeirra
 og volat til gudþjónustu. Til dæmis má tala, þessu
 til sleppingar, at við gættum með réttu álitid kirkjugarðum
 herna, keilast, afgrub svoti; þann keft þeir voruð kallastu
 Templum í foröld hjá Austurlanda þjóðum; eptir
 mi byggðum hús í kirkjugarðum sem volat voru til
 gudþjónustu, þessi húsid eining nafnið Templum,
 þat þat þeir upphaflega gada hús eru gudhús.

Í gada húsinn forþjóðanna hefði fundist mikid af
 foruleifum, og þetta þat hús varð um þat, at hús
 þessi hafa verið afarmikil feyr og skrautlag, sér í
 lagi hjá forngrikkjum. Þar voru af ymsu gert, gald
 hinum misnumandi: boiarboostum þeirra er þau
 áttu og notuðu. Verju lagit var þeim ókeft í þeir
 aðal hluta og var inn stí hlutinn nefndur húð alra
helgasta, þar sem umynd guddómisins stóð og máttu
 þar auþis inn þenna nema óðti þessurinn og þá
 áttis einn sinni á ári; þegar hann veifati reglulinn
 til forngrikkjum fyrir ámarigin og fállesins eyndir.
 Í miðju húsinn var stórt salur, sem nefndist húð
heilaga, en yf. var anddygð. Þess þessara þriggja
 aðal hluta húsinn, voru ótal her bergi og hlidar byggingar
 til ymslegrar notkunar við gudþjónustu. Í kring
 um hús gættu musteri voru höppur á alla vagn
 húsinn, en á hinum aðein þannundar dýrumum,
 sem sneru í andur sta í solar uppkomu stóð; emu-
 þannur voru einn og tvis mör vagnir ^{humbverfis} ~~þess~~
 allt húsit sem mynduðu forgardana. - Sem
 dæmi yf. á eitthvert hús viðhafsmesta musteri

er hús
 musteri mikla þessu er umstær: í Kapitolium
 húsinn: Rómaborg. Þat var byggð í grískum stíli, eptir
 fyrirögn hús ísalsta húsagæddar listmanns og foruleifa
 þessins Camilla, einkum þó gald þeir, sem þann og aðrir
 heldu, at musteri. Gættunganna í Jerusalem hafi verið.
 Þessu þó mörgum þé eitthvert góðt, hverning þat hafi
 verið, mundi máttal ymsum þess þat þat hús
 ymslegr þat vitvæjandi sta niðr stult á grísi af öf
 sögu þess. Gættungar áttu eptir nema þetta einn M.
 anda var þat hús agstarta og þjóðlagarðum minningar-
 merkis um átt þeirra og þessu guld. Þat var
 Salomon Davíðsson - enn í átt um lífi og lagit
 á ráttin góða herna um átt - sem lét byggja ^{húð} þetta
 fyrsta M. er sögur þar af, 990 árum f. Kr., í Fall-
 inn Mosia á Gættungalandi. Hann hafi 80 þús. steinþopp-
 ara, 70 þús. bundar karla og 3.600 til at bætta, þess
 um vinnuleg og egra fyrir vörkun. M. var in stíni
 og tré, og átt. skraut. Fjallstindurinn, sem þat var
 byggð á, var stéttur úr einn og þessu kollar sta öf-
 hangar hér hjá oss, þegar við byggjum beita kofa
 sta beita kofa. Þess þess alra helgasta var 20 áln. lang,
 20 áln. br. og 20 áln. há salur, en Súla stóð þá veldi
 guddómisins, allur hladdur með góðu gulli frá Þarvianu,
 hér um til 600 vottum gulli. Þessu stóðu 2 Þeribar
 út Ólútré, á þeim var skurð vott og þeir voru hladdur gulli;
 10 áln. háir, með útpanda vöngina skinnandi þessu og
 skrautlagi niðr. Á milli þeirra stóð sáttinnal óttin;
 en í henni voru gættungar hinar 2 steinþoppur, sem Moses
 rit að hús 10 laga bodot á. Þess þess keilaga var 60 áln.
 langur salur 20 áln. breitur og 30 áln. há; þessu 30 áln.
 af húsinn voru þessu þessu og 10 áln. á milli þessu, með
 röt af herbergjum yfir ^{til byggja hluta} þessu allum salumum. Salurinn
 (húð heilaga) var þessu áttur uman með útskornum og gull-

Þess þess: Jon Pálsson, álm. Aldur Oddsson, Eptir. Eptir umd. þ. þessu og þessu þessu.